

1

เอมี

ฉันน่าจะใส่รองเท้าบู๊ต เธอคิดขณะก้าวออกจากห้องสมุดสเนลล์แล้วเห็นน้ำแข็งกับหิมะเฉอะแฉะที่เพิ่งโปรยปรายลงมาซึ่งปกคลุมรอบมหาวิทยาลัย

เมื่อเข้าต่อนอกจากบ้านมาที่นี้อากาศยังปลอดโปร่ง อุณหภูมิประมาณเก้าองศาเซลเซียส ทำเอาหลังคิดว่าเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูหนาวสิ้นสุดลงแล้ว เธอจึงมามหาวิทยาลัยในชุดเสื้อสูด กางเกงยีนส์ และสวมรองเท้าหนังพิวน์มส์แบนสีชมพูคู่ใหม่เอี่ยม แต่ระหว่างนั่งทำงานอยู่หน้าโน้ตบุ๊กในห้องสมุดทั้งวัน ฤดูหนาวกลับคืนกลับมาอีกครั้ง ตอนนี้อย่างนอกมีดสนิท ลมเย็นเยือกพัดพรวนลานกว้าง อีกไม่นานทางเท้าคงลื่นไม่ต่างจากลานสเก็ตน้ำแข็ง

เธอถอนใจขณะรูตชิปเสื้อสูดขึ้นจนสุด แล้วเหวี่ยงเบ้ที่บรรจุหนังสือหนาหนักหลายเล่มและโน้ตบุ๊กขึ้นพาดบ่า ในเมื่อไม่มีทางเลือกก็ต้องลุย เธอก้าวลงบันไดหน้าห้องสมุดอย่างระมัดระวัง ก่อนจะเหยียบพรวนลงในหิมะที่สูงถึงข้อเท้า ตอนนี้อย่างเธอทั้งเปียกชื้นและเจ็บแปลบ

เธอยกเท้าก้าวต่อผ่านทางเดินที่อยู่ระหว่างอาคารเฮย์เดนกับหอประชุมแบล็กแมน รองเท้าคู่ใหม่พังยับเยิน ยายที่มเอี้ย นี่แหละผลของการไม่ดูพยากรณ์อากาศเมื่อเช้า แดมลิ้มไปเลยว่าสภาพอากาศเดือนมีนาคมในบอสตันทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนหนึ่งได้มากแค่ไหน

เธอเดินมาถึงอาคารอีโกลแล้วชะงักหันกลับไปมองข้างหลัง รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงฝีเท้าตามมา แต่เมื่อเพ่งมองไปยังทางเดินระหว่างอาคารสองหลังก็

ไม่เห็นอะไรนอกจากความว่างเปล่า แสงไฟจากไฟถนนสะท้อนบนพื้นเป็นประกายแวววาว ความมืดและอากาศที่แสนเลวร้ายทำให้มหาวิทยาลัยร้างผู้คน ตอนนั้นเสียงผีเก้าเสียงไปแล้ว เหลือเพียงเสียงลูกเห็บตกและเสียงรถวิ่งดังแว่วมาจากถนนอันทึบตันอเวนิว

เธอกระซิบลือซู่ทำให้แทบตัวมากขึ้นแล้วเดินต่อ

ลานกว้างรูปสี่เหลี่ยมของมหาวิทยาลัยมีน้ำแข็งบาง ๆ ปกคลุม มันจึงลื่นและสะท้อนแสงวูบวาบ รองเท้าที่ไม่เหมาะกับสภาพอากาศของเธออำทะลุน้ำแข็งลงไปใต้อ่างน้ำ จนน้ำเย็นเฉียบพุ่งขึ้นมาเปียกกางเกงยีนส์เสียชุ่มโชก นิ้วเท้าเธอชาไปหมดแล้ว

ทุกอย่างเป็นความผิดของศาสตราจารย์ฮาร์ทอร์น เขาคือคนที่ทำให้เธอต้องขลุกอยู่ในห้องสมุดทั้งวัน และแทนที่จะได้ร่วมโต๊ะมือเย็นกับพ่อแม่ที่บ้าน เธอกลับต้องมานั่งนิ้วเท้าชาอยู่ตรงนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะเขาบอกว่าวิทยานิพนธ์ความยาวสามสิบสองหน้าที่เธอบรรจงเขียนมาหลายเดือนยังไม่สมบูรณ์พอไม่ดีพอ เพราะเธอไม่ได้พูดถึงประเด็นสำคัญในชีวิตของอาร์เทมีเซีย เจนติเลสกี เรื่องที่ว่าอาร์เทมีเซียถูกข่มขืนจนกลายเป็นบาดแผลฝังลึกและส่งผลกระทบต่อสุขภาพเขียนของเจ้าตัวเต็มไปด้วยความรุนแรง

ศาสตราจารย์พูดราวกับว่าผู้หญิงทุกคนเป็นแค่ก้อนดินบิดเบี้ยวที่ต้องถูกปั้นแต่งและถูกกระทำจึงจะได้รูปทรงที่เหมาะสมขึ้น เหมือนว่าอาร์เทมีเซียกลายเป็นจิตรกรได้นั้นก็เพราะเธอถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ขณะย้ายไปตามลานห่อหุ้มและพวงมณีถึงคำพูดของเขา เธอก็เริ่มหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อย ๆ ตาเฒ่าหนึ่งย่นอย่างเขาเข้าใจผู้หญิงด้วยเธอ เขารู้ไหมว่าผู้หญิงต้องอดทนกับเรื่องน่าละอายใจและเรื่องน่าโมโหมากแค่ไหนในชีวิต ปัญหาทุกอย่างมาจากพวกผู้ชายที่ซอบบัดเยียดสั่งสอนเรา คล้ายพวกเขาจะบอกเราว่าฉันรู้ดีกว่า

เธอเดินมาถึงทางม้าลายและหยุดยืนเมื่อสัญญาณไฟคนข้ามเป็นสีแดงให้ตายสิ วันนี้ไม่มีอะไรเป็นใจสักอย่าง รถราที่วิ่งผ่านไปมาเหยียบน้ำสาตกระจายจากใต้ล้อ ลูกเห็บที่ตกใส่เบ้าทำเอาเธอนึกห้วงในตบึกข้างใน กลัวว่าไฟถนนที่นิ่งท่ามาตลอดบ้ายจะเสียหาย ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ เรียกว่าวันนี้พังพินาศ

สมบูรณ์แบบ สาสัมกับที่เธอไม่ยอมดูพยากรณ์อากาศก่อนออกจากบ้าน จึงไม่ได้พกร่มและใส่รองเท้าที่ง่าคู่นี้ออกมา

สัญญาณไฟคนข้ามยังคงเป็นสีแดง ไฟเขียวหรือเปล้า หรือเธอควรรีบวิ่งข้ามไปเลยโดยไม่ต้องสนใจมัน

เนื่องจากมัวแต่จับจ้องไฟจราจรจึงไม่ทันรู้ว่า มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง จนกระทั่งบางอย่างในตัวเขาเริ่มดึงดูดความสนใจเธอ ไม่รู้ว่าเพราะเสียงเสื้อแจ็กเก็ตผ้าไนลอนที่ถูกลมพัดเสียดสีกันหรือกลิ่นแอลกอฮอล์ที่โชยมาจากลมหายใจของเขา แต่จู่ ๆ เธอก็รู้ตัวว่ามีคนยืนอยู่ข้างหลังจึงหันกลับไปมอง

เขาสวมเสื้อผ้ากันหนาวครบชุด ผ้าพันคอพันสูงถึงคาง หมวกถักด้วยผ้าขนสัตว์ถูกดึงลงต่ำถึงคิ้ว เธอจึงเห็นแต่ดวงตาของเขา อีกฝ่ายจ้องมองเธอด้วยสายตาคมกริบจนรู้สึกหวาดหวั่น ราวกับดวงตาคู่นั้นจะดูเอาความลับดำมืดในใจเธอออกมาตีแผ่ เขาไม่ได้ขยับเข้ามาใกล้ขึ้น แต่แค่สายตาก็ทำเอาเธอไม่สบายใจแล้ว

เธอมองไปยังฝั่งตรงข้ามของถนนชั้นตึ้นอเวนิวซึ่งมีร้านรวงเรียงรายหน้าต่างร้านขายหาไก่ที่สว่างไสวบ่งบอกว่าร้านเปิด เห็นลูกค้านั่งอยู่ข้างในราวหกเจ็ดคน ถ้าเกิดอะไรขึ้นเธอน่าจะเข้าไปขอความช่วยเหลือได้ หรืออาจเข้าไปหลบหนาวที่นั่น แล้วค่อยเรียกกูเบอร์กลับมาบ้าน

ในที่สุดสัญญาณไฟคนข้ามก็เปลี่ยนเป็นสีเขียว

เธอรีบก้าวลงจากทางเท้า รองเท้าหนังสันแบนลื่นฟรีดเมื่อสัมผัสพื้นถนนที่มีน้ำแข็งเกาะ เธอปิดป้ายแขนสองข้างอย่างพยายามทรงตัว แต่น้ำหนักเบียดให้เสียหลักล้มก้นกระแทก ก่อนจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนในสภาพเปื้อกปอนและหนาวลั่น

เธอไม่ทันเห็นแสงไฟหน้ารถที่พุ่งตรงมาด้วยซ้ำ

2

แอนเจล่า

สองเดือนต่อมา

ถ้าเห็นอะไรไม่ชอบมาพากลจงพูดออกมา หลายครั้งที่เรานึกถึงคำแนะนำนี้ เมื่อเจอท่อพัสดุน่าสงสัยในจุดที่มันไม่ควรจะอยู่ หรือเห็นคนแปลกหน้า บ้วนปัสสาวะอยู่แถวละแวกบ้าน หากเห็นเราควรรีให้ความสนใจทันที แน่นอนว่าฉันเป็นคนหนึ่งที่ทำแบบนี้ โดยเฉพาะเมื่อเจน ลูกสาวของฉันเป็นตำรวจ แกมวินซ์ แฟนของฉันก็เป็นตำรวจเกษียณ ฉันจึงยิ่งระแวดระวังเป็นพิเศษ ฉันได้ยินเรื่องน่าสยดสยองจากทั้งสองคนมาก ดังนั้นถ้าเห็นสิ่งผิดปกติ เมื่อไหร่ฉันพูดแน่ ฉันคอยสอดส่องแถวบ้านตัวเองจนติดเป็นนิสัยแล้ว

ฉันอยู่ที่เมืองรีเวียร์ จะว่าไปก็ไม่ได้อยู่ในบอสตันเสียทีเดียว เหมือนเมืองลูกพี่ลูกน้องทางตอนเหนือของบอสตันมากกว่า บ้านของฉันตั้งอยู่บนถนนที่มีแต่บ้านเดี่ยวขนาดย่อมเรียงเป็นแถว ผนังบ้านแทบจะติดกัน แพรงกัผู้กำลังจะกลายเป็นอดีตสามีของฉันเร็ว ๆ นี้เรียกมันว่าบ้านหลังแรกในตอนที่เราย้ายมาอยู่ที่นั่นเมื่อสี่สิบปีก่อน แต่หลังจากนั้นเราก็ไม่เคยมีบ้านที่ใหญ่ขึ้นอีกเลย

แอ็กเนส คามินสกี เพื่อนบ้านซึ่งอยู่บ้านข้าง ๆ ก็ได้ย้ายไปไหนเหมือนกัน ส่วนเกลิน ดรักเมเยอร์อยู่บ้านหลังฝั่งตรงข้ามจนตายคาบ้าน สำหรับเขาคงต้องเรียกว่าบ้านหลังสุดท้ายมากกว่า ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ฉันเห็นครอบครัวย้ายเข้าย้ายออกนับครั้งไม่ถ้วน ตอนนี้นับบ้านหลังทางขวาวาง

และประกาศขายอีกแล้ว พร้อมให้ครอบครัวใหม่ย้ายเข้ามาอยู่ ส่วนหลังทางซ้ายคือบ้านของแอ็กเนส เธอเคยเป็นเพื่อนสนิทของฉัน จนกระทั่งฉันเริ่มออกเดทกับวินซ์ คอร์ทแซก

แอ็กเนสตกใจมากเพราะฉันยังจัดการเรื่องหย่าไม่เรียบร้อยดี เธอเลยมองว่าฉันเป็นผู้หญิงใจง่าย ทั้งที่แฟรงก์เป็นคนทำลายชีวิตคู่ของเราด้วยการมีผู้หญิงคนใหม่... ผู้หญิงผมบลอนด์ สิ่งที่ทำให้แอ็กเนสไม่พอใจที่สุดคงเป็นเพราะฉันดูมีความสุขมากเหลือเกินหลังเลิกกับแฟรงก์ ฉันดูสดใสมีชีวิตชีวาเมื่อผู้ชายคนใหม่ก้าวเข้ามาในชีวิตและจับกับเขาในสนามหลังบ้านตัวเอง แล้วแอ็กเนสจะให้ฉันทำยังไงเมื่อถูกสามีทิ้ง จะให้แต่งชุดดำนั่งไขว่ห้างมิดชิดจนข้างล่างแห้งเหี่ยวหรือไง

เดี๋ยวนี้เราเลยแทบไม่ได้คุยกัน แต่ถึงไม่คุยฉันก็รู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ในบ้านบ้าง คงไม่พ้นกิจวัตรเดิม ๆ เช่น สูดบุหรี่ยอร์จิเนีย สลิมส์ ดูรายการขายของทางทีวี ทำอาหารจากผักที่ปรุงสุกเกินไปจนเละไม่น่ากิน

แต่ฉันไม่มีสิทธิ์ตัดสินเธอหรอก

บ้านสี่น้ำเงินตรงหัวมุมถนนฝั่งตรงข้ามคือบ้านของแลร์รีและลอเรไล เลโอโพลด์ ทั้งคู่อยู่ที่นั่นมาประมาณยี่สิบปีแล้ว แลร์รีเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนมัธยมปลายในย่านนี้ แม้เราจะไม่ได้อุบัติกันมาก แต่ฉันมักเล่นสแคริเบิ้ลกับเขาทุกคืนวันพฤหัสบดี จึงรู้ว่าเขามีคลังคำในหัวมากน้อยแค่ไหน

หลังถัดจากบ้านครอบครัวเลโอโพลด์คือบ้านของเกล็น ดรักเมเยอร์ผู้ล่วงลับ เมื่อก่อนมันเคยเป็นบ้านเช่า ถัดจากนั้นคือบ้านที่อยู่ตรงข้ามบ้านฉันเป็นบ้านของโจนาส ชายโสดอายุหกสิบสองปีและเป็นอดีตหน่วยซีล เขาย้ายมาอยู่เมื่อหกปีก่อน

เมื่อไม่นานนี้ลอเรไลเพิ่งชวนโจนาสมาเล่นสแคริเบิ้ลที่บ้านฉัน ที่จริงเธอควรถามทุกคนก่อนว่าสะดวกหรือเปล่า แต่โชคดีโจนาสเป็นสมาชิกใหม่ที่เยี่ยมยอด เขาเอาไวน์เอกโก โดมานี กาแบร์เนมาด้วยหนึ่งขวด และไม่เคยใช้ศัพท์ภาษาอื่นที่ไม่ควรใช้ตอนเล่นเกม เพราะสแคริเบิ้ลเป็นเกมสัญชาติอเมริกัน

ฉันยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายที่ดีทีเดียว แต่สิ่งที่แ่ก่คือเขาดันรู้ตัวนะสิ แถมชอบดัดหญ้าในสนามหน้าบ้านโดยไม่ใส่เสื้อ โชว์อกผึ่งผายกับกล้ามเนื้อ

เป็นมัด ๆ ฉันอดไม่ได้ที่จะแอบดู และเขาก็รู้เสียด้วย พอเห็นฉันยืนอยู่ตรงหน้าต่าง โจนาสจะรีบโบกมือให้ แอ็กเนสจึงคิดว่าเรามีอะไรกันทั้งที่ไม่ใช่เลย ฉันเป็นมิตรกับเพื่อนบ้านทุกคนอยู่แล้ว ถ้ามีคนย้ายมาใหม่ ฉันมักเป็นคนแรกเสมอที่แวะไปเยี่ยมเยียนพร้อมขนมปังซูกินี ใครบ้างล่ะจะไม่ชอบ

พวกเขาจะเชิญฉันเข้าไปในบ้าน แนะนำให้รู้จักกับลูก ๆ เล่าให้ฉันฟังว่าพวกเขาจากไหน ทำงานอะไร จากนั้นก็ขอให้ฉันช่วยแนะนำช่างประปาหรือหมอฟัน ก่อนแลกเปลี่ยนโทรและสัญญาว่าจะนัดเจอกันใหม่เร็ว ๆ นี้ นั่นคือความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับพวกเพื่อนบ้าน

จนกระทั่งครอบครัวกรีนย้ายเข้ามา

พวกเขาเช่าบ้านเลขที่สองห้าสามสามหลังสี่เหลี่ยมซึ่งเป็นบ้านที่เก๋ไก๋อยู่จนตาย หลังจากมันว่างมาหนึ่งปี ฉันดีใจที่มีคนย้ายเข้ามาอยู่เสียที การที่บ้านว่างนาน ๆ ไม่ใช่เรื่องดี เพราะทำให้ถนนทั้งเส้นดูน่าหดหู่ไปด้วย เหมือนเป็นบริเวณที่ไม่มีใครต้องการ

วันที่ฉันเห็นรถบรรทุกของยู-ฮอลซ์ขยับมาจอดหน้าบ้านหลังนั้น ฉันก็เปิดช่องแช่แข็งหยิบขนมปังซูกินีสูตรเด็ดของตัวเองออกมาทันที ก่อนจะออกไปยืนที่เฉลียงหน้าบ้านระหว่างรอให้น้ำแข็งละลาย พยายามแอบดูเพื่อนบ้านคนใหม่

ฉันเห็นฝ่ายสามีก่อนขณะที่เขากำลังจากรถฝั่งคนขับ เขาตัวสูง ผมสีบลอนด์ กล้ามเป็นมัด ใบหน้าไร้รอยยิ้ม จุดนี้แหละที่ฉันเฝ้าใจ เพิ่งมาถึงบ้านใหม่แท้ ๆ ทำไม่ยิ้มเลย เขาหันมองรอบ ๆ อย่างสำรวจตรวจตราโดยที่แววตาซ่อนอยู่หลังแว่นกันแดดเลนส์ปรอท

ฉันโบกมือทักทาย เขาไม่ทักตอบทันที กลับยืนมองฉันนิ่ง ๆ ครู่หนึ่งก่อนจะโบกมือให้ด้วยท่าทางแข็งทื่อ เหมือนสมองเพิ่งประมวลผลเสร็จและสั่งว่าควรโบกมือตอบ

เอาน่า ภรรยาเขาอาจเป็นมิตรกว่านี้ก็ได้

ฝ่ายภรรยาจากรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับ เธอน่าจะอายุราวสามสิบต้น ๆ ผมสีบลอนด์ประกายสีเงิน หุ่นเพรียวบาง สวมกางเกงยีนส์สีน้ำเงิน เธอก็หันมองรอบ ๆ เช่นกัน แต่เหลือบมองทางนั้นที่ทางนี้ที่อย่างรวดเร็วเหมือนกระรอก ฉันโบกมือให้ และเธอก็โบกมือตอบด้วยท่าทางลั้งเล

แต่เดี๋ยวนั้นก็ถือเป็นคำเชื่อเชิญแล้ว ฉันจึงข้ามถนนไปหาทั้งคู่ “ฉันขอเป็นคนแรกที่ต้อนรับพวกคุณสู่ละแวกบ้านของเราจะค่ะ!”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” ฝ่ายภรรยาพูด เธอเหลือบมองสามีเหมือนต้องขออนุญาตก่อนหากอยากพูดต่อ ต่อมาสงสัยในตัวฉันทำงานทันที ล้มผัสได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาฉันไม่ชอบมาพากล พวกเขาดูไม่ได้รักใคร่กันเหมือนคู่แต่งงานปกติ ฉันเริ่มนึกถึงปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตคู่ ฉันรู้เรื่องพวกนั้นดีกว่าใคร

“ฉัน แอนเจล่า ริชชีสิคะ” ฉันแนะนำตัว “พวกคุณล่ะ”

“ฉัน...เอ่อ แครรี่คะ ส่วนนี้แมตต์” เธอตอบตะกุกตะกักอย่างกับต้องคิดหนักกว่าจะพูดแต่ละคำ

“ฉันอยู่ที่นั่นมาสี่สิบปีแล้ว ถ้าพวกคุณอยากรู้อะไรเกี่ยวกับย่านนี้ถามฉันได้เลย”

“ฉันเล่าเรื่องเพื่อนบ้านของผมให้ฟังหน่อยสิครับ” แมตต์พูดพลางเหลือบมองบ้านเลขที่สองห้าสามห้าหลังสีน้ำเงินซึ่งอยู่ติดกัน “พวกเขาเป็นคนยังไง”

“อ้อ นั่นบ้านของแลร์รี่กับลอเรล เลโอโปลด์ค่ะ แลร์รี่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนมัธยมปลายของรัฐบาล ส่วนลอเรลเป็นแม่บ้านดูลิคะ ส่วนของพวกเขาสวยมาก แลร์รี่นัดเรื่องจัดสวนค่ะ ไม่เคยปล่อยให้หญ้าขึ้นรก สองคนนั้นไม่มีลูก เพราะงั้นสบายใจได้เรื่องความเงียบสงบ”

ฉันพูดต่อ “อีกหลังที่ติดกับบ้านคุณคือบ้านของโจนาส เขาเป็นอดีตหน่วยซีล มีเรื่องเล่าสมัยทำงานเยอะแยะเลยล่ะค่ะ ส่วนฝั่งโน้นหลังที่ติดกับบ้านฉันคือบ้านของแอ็กเนส คามินสกี สามีเธอตายไปหลายปีแล้ว เธอไม่ได้แต่งงานใหม่ คงพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่ เมื่อก่อนเราสนิทกันมากจนกระทั่งสามีของฉัน...”

เมื่อรู้ตัวว่าเริ่มพูดพล่ามเกินไปฉันจึงหยุดปาก พวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้ว่าทำไมฉันกับแอ็กเนสถึงเลิกเป็นเพื่อนกัน แต่อีกไม่นานก็คงได้รู้จากปากเธอเอง

“พวกคุณมีลูกหรือเปล่าคะ” ฉันถาม

แม้จะเป็นคำถามง่าย ๆ แต่แคร์รีก็ยังหลบมองสามีเหมือนต้องขออนุญาตก่อนตอบอยู่ดี

“ไม่มีครับ” แมตต์ตอบ “ยังไม่มี”

“ฉันพวกคุณคงไม่ต้องการคำแนะนำเรื่องพี่เลี้ยง เดียวนี้หายากมากนะ”
ฉันหันไปทางแคร์รี “ฉันเพิ่งเอาขนมปังซูกีนีในช่องแช่แข็งออกมาวางให้น้ำแข็งละลาย พี่มือฉันเองคะ สูตรนี้ใคร ๆ ก็ชมว่าเด็ด เดี่ยวจะเอามาให้”

แมตต์เป็นฝ่ายตอบแทนแคร์รี “ขอบคุณครับ แต่ไม่เป็นไร เราแพ้
อาหาร”

“แพ้ซูกีนีหรอคะ”

“แพ้กลูเตนครับ เรากินอาหารที่มีส่วนผสมของข้าวสาลีไม่ได้” เขาจับ
ไหล่ภรรยาแล้วดันเธอให้เดินไปที่ตัวบ้าน “เราต้องจัดข้าวของแล้วล่ะ ไว้เจอกัน
นะครับ” ทั้งสองเดินเข้าไปในบ้านและปิดประตู

ฉันมองรถบรรทุกที่พวกเขาขังไม่ได้ขนของลงมาสักชิ้น ถ้าเป็นคู่แข่งงาน
ปกติน่าจะกระตือรือร้นขนของเข้าบ้านแล้วไม่ใช่หรอ ถ้าเป็นฉัน สิ่งแรกที่จะ
ทำคือรี้อเอาเครื่องชงกาแฟกับหม้อชงชาไปตั้งในบ้านก่อนเลย แต่สองคนนี้
กลับทิ้งทุกอย่างไว้ในรถ

รถบรรทุกคันนั้นจอดนิ่งอยู่ริมถนนตลอดช่วงบ่ายพร้อมกับล็อกประตู
แน่นหนา

กว่าฉันจะได้ยินเสียงโลหะกระทบกันฟ้าก็มืดแล้ว ฉันแอบมองไปที่ถนน
ฝั่งตรงข้าม เห็นเงาของแมตต์ยืนอยู่หลังรถ เขาปีนขึ้นไปบนรถ ครู่หนึ่งก็ปล่อย
ทางลาดลงบนพื้น แล้วเข็นรถขนของที่มีกล่องวางสุขุมอยู่เต็มลงมา

ทำไมต้องรอนไฟมืดถึงเริ่มขนของ หรือกลัวว่าเพื่อนบ้านจะเห็นอะไร
ดูเหมือนบนรถจะไม่มีสิ่งของมากนัก เพราะเขาทำทุกอย่างเสร็จภายในสิบนาที
จากนั้นก็ล็อกรถและกลับเข้าบ้าน ไฟในบ้านสว่าง แต่ฉันมองไม่เห็นอะไรเลย
เพราะผ้าม่านถูกดึงปิดมิดชิด

ตลอดสี่สิบปีที่อาศัยอยู่บนถนนเส้นนี้ ฉันเจอเพื่อนบ้านหลากหลาย
ประเภท ทั้งพวกติดเหล้า พวกเล่นซูว์ และสามีคนหนึ่งที่ชอบทำร้ายร่างกาย
ภรรยา ไม่สิ อาจจะมีสองคน แต่ฉันไม่เคยเจอสามีภรรยาคู่ไหนเย็นชาเท่า

แคร์รีกับแมตต์ กรีนมาก่อน บางทีฉันอาจกดดันพวกเขาเกินไป หรือพวกเขาอาจมีปัญหาชีวิตคู่บางอย่าง และตอนนี้ยังไม่พร้อมจะผูกมิตรกับเพื่อนบ้านข้างซักข้างถาม มันอาจเป็นความผิดของฉันที่ทำให้เราเข้ากันไม่ได้ในทันที

ฉันคงต้องปล่อยให้พวกเขามีพื้นที่ส่วนตัวบ้าง

แต่วันรุ่งขึ้นและอีกหลายวันหลังจากนั้นฉันก็ยังอดไม่ได้ที่จะแอบมองบ้านเลขที่สองห้าสามสาม ฉันเห็นแลร์รี่ออกจากบ้านไปทำงาน โจนาสไถ่เครื่องตัดหญ้าในสวนโดยไม่ใส่เสื้อ แอ็กเนสคู่แค้นของฉันเดินพันคว้นบุหรี่ป่านหน้าบ้านฉันด้วยท่าทางไม่พอใจวันละสองรอบ

แต่พวกกรีนกลับหลุดรอดสายตาฉันไปได้ราวกับเป็นวิญญาณ ฉันเห็นแมตต์แวบเดียวตอนเขาขับรถโตโยต้า เอสยูวีสีดำเข้าไปจอดในโรงรถ และตอนเขาแขวนหม้อที่หน้าต่างบ้านชั้นสอง เฟดเอ็กซ์เอาพัสดุมาส่งที่บ้านพวกเขา พนักงานส่งของบอกฉันว่ามันส่งมาจากร้านขายอุปกรณ์ถ่ายภาพบีแอนด์เอส โฟโต้ที่นิวยอร์ก นี่แหละประโยชน์ของการรู้ว่าพนักงานส่งของแถวบ้านโปรดปรานขนมปังชุกินี

เท่าที่ฉันสังเกตเห็น ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าสามีภรรยาคู่นี้มีงานมีการทำ พวกเขาใช้ชีวิตแบบไม่มีกิจวัตรชัดเจน ออกจากบ้านและกลับบ้านไม่เป็นเวลา อย่างกับคนวัยเกษียณ ฉันลองถามพวกเขาไปพลัดกับโจนาส แต่พวกเขาก็ไม่รู้อะไรมากไปกว่าฉัน พวกกรีนดูจะเป็นคนลึกลับสำหรับเพื่อนบ้านทุกคน

ฉันโทรเล่าทุกอย่างให้ลูกสาวฟัง ที่จริงเจนน่าจะรู้สึกไม่ชอบมาพากลพอ ๆ กับฉัน แต่แก็บบอกว่าคนที่คนเราไม่อยากสูงลิ้นกับเพื่อนบ้านจอมจู้จี้ไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมาย แกมันใจในสัญชาตญาณตำรวจของตัวเอง มันใจว่าสามารถจับความผิดปกติกติได้ทันควัน แต่กลับไม่สนใจสัญชาตญาณของคนเป็นแม่เลย พอฉันโทรไปเล่าเรื่องพวกกรีนให้แกฟังเป็นครั้งที่สาม เจนก็หมดความอดทน

“รอให้เกิดเรื่องจริง ๆ แล้วค่อยโทรหาหนูนะ” เจนทำเสียงกร้าวใส่ฉัน
หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ทริเซีย แทลลีย์ เด็กสาวอายุสิบหกปีก็หายตัวไป

3

เจน

ฟองอากาศหมุนวนรอบปราสาทสีชมพูหวานแหวว ดงสาหร่ายทะเลท่าจาก พลาสติกล้นไหวนอยู่รอบหีบสมบัติที่มีเพชรพลอยอัดแน่น นางเงือกผมเป็นลอน สีแดงสลวยนอนเอนกายบนเตียงรูปเปลือกหอย ล้อมรอบด้วยเหล่าบริวาร ลัทธิทะเล ทว่าโลกมหัศจรรย์ใต้น้ำแห่งนี้มีสิ่งมีชีวิตอยู่เพียงอย่างเดียว และมันกำลังจ้องมองนักสืบเจน ริชโซลีผ่านกระจกเบื่อนเลือด

“ตู้ปลาหรรษาใช้ได้เลยนะสำหรับปลาทองตัวเล็ก ๆ แคตัวเดียว” เจนพูด “ตัวละครจากเดอะ ลิตเติล เมอร์เมตน่าจะอยู่กันครบ ตกแต่งชะลอঁงการทั้งที่ยังไงเจ้าปลาทองนี่ก็ต้องถูกทิ้งลงชักโครกภายในหนึ่งปี”

“ก็ไม่ແ่นหรงอก นี่เป็นปลาทองพันธุ์แฟนเทล” หมอมอรา ไอเอลส์บอก “ตามทฤษฎีแล้วปลาทองพันธุ์นี้อาจมีชีวิตอยู่ได้สิบถึงยี่สิบปี และจากสถิติปลาทองที่อายุยืนที่สุดอยู่ได้ถึงสี่สิบสามปี”

เจนมองผ่านกระจกและเห็นมอราเป็นภาพเลื่อนรางหลังม่านน้ำ มอรานั่งย่อตัวอยู่อีกฝั่งของตู้ปลา กำลังตรวจสอบร่างของไซเฟีย ซัวร์เซซ หญิงอายุห้าสิบสองปี แม้ตอนนี้เป็นเวลาสิบโมงสี่สิบห้านาทีของวันเสาร์ แต่มอราคียังดูสวยสง่าและสุขุมอย่างที่เจนไม่เคยทำได้ ไม่ใช่แค่เพราะเจ้าตัวสวมกางเกงสแล็กกับเสื้อเบลเซอร์พอดิตัว หรือผมสีดำสนิทที่ตัดเป็นทรงเรขาคณิต แต่เป็นเพราะอะไรบางอย่างในตัวมอรา ตำรวจส่วนใหญ่ในกรมตำรวจบอสตัน

มองว่ามอราคือผู้หญิงน่าเกรงขามที่ทาลิปสติกสีแดงและใช้สติปัญญาเป็นอาวุธ
ตอนนี้เธอก็กำลังใช้สติปัญญาอย่างเต็มที่เพื่อวิเคราะห์บาดแผลและรอยเลือด

“จริงเหรอ ปลาทองอยู่ได้ถึงสี่สิบสามปีเชียวเหรอ” เจนไม่อยากจะเชื่อ

“ลองหาข้อมูลดูสิ”

“ทำไมหมอถึงรู้ข้อมูลไร้ประโยชน์พวกนั้นล่ะ”

“ไม่มีข้อมูลไหนไร้ประโยชน์ ทุกอย่างคือกุญแจ แค่วันไขตัวล็อก
ที่เข้ากันได้พอดี”

“ไว้ฉันจะลองหาข้อมูลดู เพราะปลาทองทุกตัวที่ฉันเคยเลี้ยงตายภายใน
หนึ่งปีทั้งนั้น”

“เรื่องนั้นก็ไม่รู้สิ”

เจนยึดตัวขึ้นแล้วกวาดตามองรอบ ๆ อีกครั้ง นี่คือบ้านของผู้หญิงที่เคย
พักอาศัยและตายอยู่ที่นี้ โซเฟีย ชั่วเรช คุณเป็นใครกัน

เธอพยายามหาเบาะแสจากหนังสือบนตู้หนังสือ รีโมตที่วางเรียงเป็น
ระเบียบบนโต๊ะรับแขก รวมถึงนิตยสารบนโต๊ะข้างโซฟา โซเฟียน่าจะเป็นผู้หญิง
เรียบร้อยที่ชอบถักนิตติ้ง ตู้หนังสือเต็มไปด้วยตำราพยาบาลและนิยายรัก
โรแมนติก แม้โซเฟียจะต้องพบเจอความตายบ่อยครั้งระหว่างทำงาน แต่เธอ
ก็ยังเชื่อมั่นในความรัก บนโต๊ะตัวเล็กประดับดอกไม้พลาสติกสีส้มสดใส
ซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมห้องมีรูปถ่ายของผู้ชายคนหนึ่งวางไว้ เขายิ้มกว้าง ดวงตา
เป็นประกาย ผมดกหนาสีดำหวีเสยไปด้านหลัง ตัวตนของชายผู้ลวงลับคนนี้
ไม่เคยเลื่อนหายไปจากทุกอณูในบ้านหลังนี้

เหนือโต๊ะตัวนั้นแขวนรูปถ่ายวันแต่งงานของโซเฟียกับโทนี่ผู้เป็นสามี
ใบหน้าของทั้งสองเฝืออับด้วยความยินดี คงคิดว่าจะได้ใช้ชีวิตคู่จนแก่เฒ่า
ไปด้วยกัน แต่ความตายกลับพรากสามีของเธอไปเมื่อปีที่แล้วนั่นเอง

และเมื่อคืนฆาตกรก็ปลิดชีพเธอ

เจนเดินอ้อมไปที่ประตูหน้า เห็นหูฟังหมอเปรอะเปื้อนเลือดวางขดอยู่
บนพื้น

ฆาตกรจู่โจมเหยื่อบริเวณนี้

ตอนที่เธอเปิดประตูเข้ามาในบ้านเมื่อคืน ฆาตกรรออยู่แล้วหรือเปล่า หรือฆาตกรไม่ทันตั้งตัว พอได้ยินเสียงไขกุญแจก็ตื่นตกใจเพราะรู้ว่ากำลังจะถูกจับได้

โซเฟียไม่ได้ตายตั้งแต่ตอนถูกจู่โจมครั้งแรก เธอยังมีชีวิตอยู่ เธอยังมีสติ

เจนเดินตามรอยเลือดบนพื้นซึ่งบ่งบอกว่าเหยื่อพยายามหนีตายสุดชีวิต รอยนั้นเริ่มจากประตูหน้า ลากผ่านห้องนั่งเล่น ผ่านตู้ปลาที่พองน้ำผุดพราย ก่อนจะมาหยุดลงตรงนี้ เจนคิดพลางก้มมองศพ

โซเฟียนอนตะแคงอยู่บนพื้นกระเบื้อง สองขาหัดเนบอกเหมือนทารกในครรภ์ เธอยังสวมชุดพยาบาลผ่าตัดสีน้ำเงิน บนเลือดติดป้ายชื่อเอส. ชิวเรชพยาบาลวิซาชีฟ รอยเลือดกระจายเป็นวงรอบกะโหลกศีรษะที่แตกร้าว ใบหน้ายับเยินจนจำแทบไม่ได้ เศษซากของใบหน้าเปี่ยมสุขเหลืออยู่แค่ในรูปแต่งงานของเธอ

“ฉันเห็นรอยรองเท้าในรอยเลือดตรงนี้” มอราบอก “แล้วก็รอยย่ำบางส่วนตรงนั้น”

เจนย่อตัวลงพิจารณารอยรองเท้า “เหมือนจะเป็นรองเท้าบู๊ต รองเท้าผู้ชายประมาณเบอร์เจ็ดหรือแปด” เธอหันไปทางประตูหน้า “หุฟงหมอของเหยื่อหล่นอยู่ใกล้ประตู โซเฟียถูกทำร้ายหลังจากเพิ่งก้าวเข้าบ้าน เธอคลานหนีจนมาถึงตรงนี้ แล้วขุดตัวเหมือนพยายามปกป้องตัวเอง โดยเฉพาะส่วนศีรษะ แต่ก็ถูกฆาตกรฟาดซ้ำอีกครั้ง”

“เจออาวุธหรือยัง”

“ยังเลย หมอว่าน่าจะเป็นอาวุธประเภทไหน”

มอราคุกเข่าลงข้างศพแล้วใช้มือที่สวมถุงมือค่อย ๆ แหวกเส้นผมออกจนเห็นหนังศีรษะ

“รอยแผลชัดเจนมาก เป็นรูปวงกลม ฉันว่าคุณน่าจะลองหาค้อนหัวแบนดูนะ”

“เรายังไม่เจอค้อนสักอัน ไม่ว่าจะแบบเป็นอนเลือดหรือไม่เป็นเลือด”

แบร์รี พรอสต์ คู่มือของเงินไหลออกมาจากห้องนอนด้านหลัง โบหน้า
ที่ปกติขาวซีดกลายเป็นสีแดงจัดเพราะโดนแดดเผา ก็เมื่อวานเขาไปเที่ยวทะเล
แต่ดันไม่สวมหมวกนะสิ แคเห็นหน้าเขาเงินก็สะดุ้ง

“ผมไม่เจอกระเป๋าตังค์และมือถือของเธอ แต่เจอไอ้ที่เสียบอยู่กับปลั๊ก
ข้างหัวเตียง” เขาซูลายซาร์จเส้นหนึ่งให้ดู “น่าจะเป็นสายซาร์จแมคบุ๊ก”

“แล้วตัวเครื่องอยู่ไหนล่ะ” เจนถาม

“ไม่อยู่ในบ้าน”

“แน่ใจหรือ”

“อยากลองหาดูเองไหมล่ะ” พรอสต์ตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดซึ่งผิดวิสัย
ของเขา แต่อาจเป็นเพราะวิธีพูดของเธอด้วยก็ได้ อีกอย่างโดนแดดเผา
ขนาดนั้นเขาจะอารมณ์เสียก็ไม่แปลก

เจนเดินสำรวจรอบบ้านแล้วหนึ่งรอบ และตอนนี้ก็ลองเดินดูอีกรอบ
เสียงกงกลมรองเท้าดังสวบสวบขณะย่างไปตามพื้น เธอเหลือบมองห้องนอนแขก
บนเตียงมีเสื้อผ้าที่ซักรีดแล้วกับผ้าปูที่นอนพับวางไว้ ถัดไปคือห้องน้ำ ตู้
เก็บของใต้อ่างล้างมือเต็มไปด้วยครีมบำรุงผิวต่าง ๆ สรรพคุณแต่ละขวด
ล้วนอวดอ้างว่าช่วยให้ผิวอ่อนเยาว์ตลอดกาล แต่ไม่เคยทำได้จริง ตูยามียา
สำหรับโรคความดันโลหิตสูง ยาแก้แพ้ และยาไฮโดรโคโดนตามใบสั่งยา
ของหมอ แต่หมอตายได้หกเดือนแล้ว ดูเหมือนข้าวของในห้องน่าจะไม่มีถูก
แตะต้อง นั่นทำให้เจนกังวลอยู่เหมือนกัน เพราะปกติตูยามักเป็นหนึ่งใน
จุดแรก ๆ ที่โจรจะรื้อค้น และยาไฮโดรโคโดนก็น่าจะเป็นของล้ำค่าที่ถูกฉวยไป
อย่างรวดเร็ว

เจนเดินต่อไปยังห้องนอนใหญ่และเห็นรูปถ่ายอีกรูปใส่กรอบตั้งไว้บน
ตู้ลิ้นชัก มันเป็นรูปของไซ่เปียกับสามีในช่วงเวลาที่มีความสุขกว่านี้ ช่วงที่
ทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาเย็นคลั่งแขนกันบนชายหาด กาลเวลาที่ผ่านไป
หลายปีหลังแต่งงานเพิ่มริ้วรอยและน้ำหนักตัวให้ทั้งคู่ เอวหนาขึ้น รอยย่นจาก
การหัวเราะลึกขึ้น

เธอเปิดตู้เสื้อผ้า เห็นเสื้อแจ๊คเก็ตเก้กับกางเกงสแล็กของโทนี่ยังแขวนรวม
อยู่กับเสื้อผ้าของไซ่เปีย ไซ่เปียจะเจ็บปวดแค่ไหนนะที่ต้องเห็นเสื้อผ้าของสามี

ผู้ลวงลับทุกเช้าตอนเปิดตู้ใบนี้ หรือมันเป็นความอบอุ่นใจที่ได้สัมผัสเนื้อผ้า ซึ่งครั้งหนึ่งสามีเคยสวมใส่ ก่อนจะสูดกลิ่นอายที่ยังหลงเหลือของเธอ

เจนเปิดตู้เสื้อผ้า ฟรอสต์พุดดิง ถ้าโซเฟียมีแมคคูกิจริง มันก็ไม่ได้อยู่ในบ้านหลังนี้แน่นอน

เธอเดินเข้าไปในห้องครัว บนเคาน์เตอร์มีแป้งข้าวโพดบดหลายถุงและถุงพลาสติกใส่เปลือกข้าวโพดแห้งอีกจำนวนหนึ่ง แต่นอกนั้นแล้วห้องครัวก็เรียบร้อยดี พื้นผิวทุกจุดสะอาดเอี่ยม โซเฟียเป็นพยาบาล คงติดนิสัยเช็ดถูและฆ่าเชื้อพื้นผิวทั่วบริเวณอย่างสม่ำเสมอ

เจนเปิดตู้เก็บของ เห็นเครื่องปรุงและซอสแปลก ๆ วางเรียงเต็มตู้ พลังนิกภาพโซเฟียเดินเข็นรถเข็นท่ามกลางชั้นวางสินค้า ในหัวก็คิดว่าจะทำอะไรกันดี ผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ตามลำพังและอาจจะกินอาหารตามลำพังด้วย ดูจากเครื่องปรุงมากมายแทบล้นทะลักนั้นแล้ว โซเฟียคงมีความสุขมากเมื่อได้ทำอาหาร

นี่คือชิ้นส่วนเล็ก ๆ อีกชิ้นที่ประกอบขึ้นเป็นตัวตนของโซเฟีย ชั่วโมงผู้หญิงที่ชอบทำอาหาร ถักนิตติ้ง คิดถึงสามีผู้ลวงลับสุดหัวใจจนถึงขั้นยังแขวนเสื้อผ้าของเขาไว้ในตู้เดียวกัน ทั้งยังตั้งรูปถ่ายเขาไว้ในห้องนั่งเล่น เธอชอบอ่านนิยายรักโรแมนติก รักปลาทองที่เลี้ยงไว้ ใช้ชีวิตตามลำพัง...แต่ไม่ได้ทำตามลำพังตอนเสียชีวิต ใครอีกคนยื่นคำร้องเธอพลงถืออาวุธสังหาร ใครคนนั้นเฝ้ามองจนเธอสุดลมหายใจเฮือกสุดท้าย

เจนก้มมองเศษกระจกของบานประตูห้องครัว นี่แหละจุดที่ฆาตกรบุกเข้ามาในบ้าน มันทุบกระจกบนประตูจนแตกแล้วยื่นมือเข้ามาปลดกลอนด้านใน เธอก้าวออกสู่สนามข้างตัวบ้าน พื้นบริเวณนี้โรยกรวดสีอ่อน ถังขยะว่างเปล่า ใบหนึ่งตั้งอยู่ วัชพืชขึ้นแทรกตามทางเดินหรือม้านั่ง เธอสังเกตเห็นว่ามีเศษกระจกหล่นอยู่ แต่พื้นกรวดทำให้ไม่เห็นรอยร่องเท้า ประตูรั้วทางเข้าสวนติดกลอนแบบง่าย ๆ คนข้างนอกเอื้อมเข้ามาเปิดได้สบาย ไม่มีก้านล๊อควงจรมิดและสัญญาณกันขโมย โซเฟียคงรู้สึกว่าย่านนี้ปลอดภัย

มือถือของเจนตั้งขึ้นเป็นเสียงไวโอลินหวีดแหลม มันคือเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องไซโค ได้ยินที่ไรช่วยให้ประสาทุกส่วนของเธอตื่นตัวตึงนักรและ

ทว่าเจนนิตเสียงมือถือทันทีโดยไม่ดูชื่อคนโทรมาด้วยซ้ำ ก่อนเดินกลับเข้าไปในบ้าน

พยาบาล คนประเภทไหนกันที่ฆ่าแม่กระทั่งพยาบาล

“ไม่รับสายหน่อยเหอ” มอราถามเมื่อเห็นเจนเดินกลับเข้าไปในห้องอาหาร

“ไม่ล่ะ”

“แต่นั้นแม่คุณนะ”

“ฉันถึงไม่รับสายไง” เธอเห็นมอราเลิกคิ้ว “วันนี้แม่โทรมาเป็นรอบที่สามแล้ว ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าจะพูดอะไร แก่เป็นตำรวจประสาอะไร เด็กถูกลักพาตัวทั้งคนไม่สนใจได้ยังไง”

“มีคนถูกลักพาตัวเหอ”

“เปล่าหรือก แ่เด็กสาวคนหนึ่งแถวบ้านแม่หนีออกจากบ้านนะ เธอทำแบบนั้นหลายครั้งแล้ว”

“คุณแน่ใจเหอว่าไม่มีอะไรมากกว่านั้น”

“ฉันคุยกับตำรวจรีเวียร์แล้ว มันอยู่ในความรับผิดชอบของพวกเขา และพวกเขาคงไม่ยากให้ฉันเข้าไปก้าวกาย” เจนก้มมองศพ “แค่งานตัวเองก็ปวดหัวจะแย่”

“นักสืบริชชี” เสียงใครบางคนร้องเรียก

เจนหันไปเห็นเจ้าหน้าที่สายตรวจคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตูหน้า “มีอะไร”

“หลานสาวเจ้าของบ้านหลังข้าง ๆ มาแล้วครับ เธอพร้อมจะเป็นล่ามให้เรา ถ้าคุณอยากไปสอบปากคำ”

เจนกับฟรอสต์เดินออกไปนอกบ้าน แสงแดดแผดจ้าจนเจนชะงักกะพริบตาถี่สูแสงพลางกวาดตามองกลุ่มคนมุงที่กำลังจับตาดูการทำงานของเจ้าหน้าที่ เพื่อนบ้านลึบกว่าคนยืนสังเกตการณ์บนทางเท้า เพราะเห็นรถสายตรวจหลายคันจอดอยู่หน้าบ้านพวกเขา

เมื่อรถของหน่วยตรวจสอบจุดเกิดเหตุมาจอดต่อท้ายรถสายตรวจที่เรียงเป็นแถว ผู้หญิงผมยาวสองคนก็สายหน้าพลางยกมือปิดปากอย่างตกใจ บรรยากาศตอนนี้ต่างจากตอนมีกลุ่มคนมุงในย่านใจกลางเมืองที่เจนเห็นจน